

F. t. L. om Byggeri med offentlig Støtte.

Afgrænsning erfaringsmæssigt ofte virker vilkaarlig og urimelig, idet den ikke svarer til en virkelig Forskel i Byggeprisniveauet i de paagældende Kommuner, har man ment at burde udvide Kredsen af de Kommuner, i hvilke der kan bygges med de højere Haandværkerudgifter, ved at nedsætte Grænsen til 5 000 Indbyggere. Med Hensyn til Haandværkerudgifterne ved Huse paa Landet blev det ved Lovbekendtgørelsen af 1941 fastsat, at disse ikke maatte overstige 11 000 Kr. Ved Lovanordning Nr. 125 af 31. Marts 1944 forhøjede man dette Beløb til 12 000 Kr. Da Haandværkerudgifterne ved Opførelse af Huse paa Landet ikke ligger væsentligt lavere end ved Opførelse af Huse i Købstæder eller bymæssige Bebyggelser, har det her nævnte særligt lave Maksimumsbeløb i Almindelighed medført Huse af en ringere Kvalitet, hvorfor man nu har ment at maatte forhøje Grænsen til 15 000 Kr. Det af Udvalget foreslaaede Beløb af 1 Mill. Kr. aarlig til Laan til Opførelse eller Forandring af Ejendomme med socialt eller kulturelt Formaal (§ 46) foreslaas forhøjet til 2 Mill. Kr. aarlig, da der skønnes at være et ret betydeligt Behov for Laan til det omhandlede Byggeri. Endvidere har man udtrykkelig nævnt Biblioteksbygninger som omfattet af Bestemmelsen. I § 56 har man opretholdt den nu gældende Ordning, hvorefter den almindelige Skattefritagelse ikke omfatter Amtsskatter. Endelig foreslaas det i § 62, at første Køber af et Parcel- eller Rækkehus, der er opført med Salg for Øje, som hidtil skal have Gebyrbegunstigelser, uanset om han ikke er mindrebedt i Lovens Forstand. Et af Byggeudvalget af 1940 udarbejdet Forslag om Statslaan til Supplering af Udstyret i visse Beboelsesejendomme opført under Krigen og i Overgangstiden herefter er optaget i Lovforslaget som Kapitel XI (§§ 59—61).

Idet der iøvrigt henvises til de af Udvalget af 11. September 1941 i Udvalgets Betænkning Side 9—15 udviklede Synspunkter, skal der her fremhæves nogle af de mere betydningsfulde Ændringer, der foreslaas foretaget i den hidtil gældende Støttelovgivning:

Under Hensyn til det for Tiden herskende lave Renteniveau foreslaas Renten af Statslaanene nedsat fra 4,5 pCt. til 4 pCt. p. a., saaledes at den ordinære aarlige Ydelse af Laanene bliver 5 pCt.

For at holde de aarlige Driftsudgifter for Parcel- og Rækkehuse, der af mindrebedte Personer opføres til eget Brug, nede paa samme Niveau som før Krigen

foreslaas den aarlige Statslaaneydelse for et Tidsrum af 20 Aar nedsat til 3,2 pCt., hvoraf 2,2 pCt. er Rente. For saa vidt angaar de børnerige Familier, foreslaas en yderligere Nedsættelse til 2 pCt., hvoraf 1 pCt. er Rente.

I Kapitel III (§§ 14—16) fremsættes Forslag til nogle helt nye Bestemmelser om Tilskud til social-filantropisk Boligbyggeri beregnet for den mindstbedmede Del af Befolkningen, fortrinsvis for børnerige Familier. Ved Ydelse af saadant Tilskud opnaar man at billiggøre Byggeriet og nedbringe Lejen, saaledes at disse Familier, for hvilke øjeblikkelige og uforudseelige økonomiske Vanskeligheder gør det umuligt at betale den for Lejligheder egnede for børnerige Familier sædvanlige Husleje, herved faar Mulighed for selv at kunne udrede den fastsatte Leje og saaledes faa Adgang til de for børnerige Familier opførte Lejligheder. Yderligere foreslaas ved § 3, sidste Punktum, Bemyndigelse for Indenrigsministeren til ved saadant Byggeri at fravige Bestemmelsen om, at 1. Prioritet skal optages med størst muligt Beløb.

Ved § 11 foreslaas der bl. a. tillagt Indenrigsministeren Bemyndigelse til ved Bevilling af Laan til Kommuner og Boligforeninger m. m. at betinge Laangivningen af, at der i paagældende Ejendom eller i Forbindelse dermed indrettes visse Fællesanlæg samt Institutioner for forebyggende Børneforsorg svarende til Ejendommens Behov.

Efter de hidtil gældende Regler skal vedkommende Kommune ved Ydelse af Statslaan til Boligforeningsbyggeri og Parcelbyggeri kautionere for den Del af Laanet, der overstiger 30 pCt. eller faar Pantesikkerhed efter 85 pCt. (ved Parcelbyggeri 80 pCt.) af Ejendommens Anskaffelsessum eller Værdi, dog at Kautionen efter Lovanordning Nr. 125 af 31. Marts 1944 i intet Tilfælde kan betinges for mere end en Trediedel af Laanet. Som Følge af den stedfundne betydelige Stigning af Byggeomkostningerne i Forbindelse med Kredit- og Hypotekforeningernes meget forsigtige Udlaansvirksomhed under og efter Krigen er der sket en væsentlig Udvidelse af Kommunernes Kautionforpligtelser, hvilket virker uheldigt, idet mange Kommuner under Hensyn hertil nærer Betænkelighed ved fortsat at paatage sig Garanti for Statslaan. Ved §§ 12 og 39 foreslaas derfor en Begrænsning i Omfanget af Kommunernes Kautionforpligtelse, saaledes at Kautionen kun kommer til at omfatte den Del af Statslaanet, der i Forbindelse med foranstaaende Prioriteter overstiger henholdsvis